# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de Maj 1892. 41de Aargang.

## Dækstenen

til Templet i Salt Lake City, Utah, lægges.

Dækstenen til de Sidste-Dages Helliges Tempel i Salt Lake City, Utah, blev lagt under passende Ceremonier den 6te April 1892, den fjerde Dag af de Sidste-Dages Helliges 62de Aarskonference.

Folket var forsamlet i det store Tabernakel Kl. 10 Form.

### Forsamlingens Orden.

Præstedømmet var arrangeret i følgende Orden: Den øverste Del af den midterste Forhøjning, i den vestre Ende af Bygningen, var optaget af det øverste Præsidentskab. De andre Dele vare, respektive, optagne af: 1) Medlemmer af de tolv Apostles Quorum, 2) de første syv Præsidenter af de Halvfjerds, 3) det præsiderende Bispedømme.

I de to Afdelinger, nord og syd for den midterste Forhøjning, vare Stavspræsidenterne og deres Raadgivere samt Medlemmer af de forskjellige Højraad placerede.

I Auditoriet — de fornemste Dele af Høresalen — vare de Tilstedeværende placerede i følgende Orden:

I den fremmeste Afdeling syd for Midtergangen de Halvfjerds; bag dem Ældsterne.

I den fremmeste Afdeling nord for Midtergangen Højpræsterne; bag dem vare, respektive, Præsterne, Lærerne og Diakonerne.

Resten af de Forsamlede optog den øvrige Del af Høresalen — Østafdelingen og Gallerierne.

Dagens Forhandlinger aabnedes med, at Koret og Forsamlingen sang Salmen:

»Come, come, ye Saints, no toil nor labor fear.«

Bøn af Ældste Seymour B. Young.

Koret sang:

»Glorious is Thy name.«

**Apostel Lorenzo Snow**

fremstod, paa Opfordring af Præsident Cannon, og belærte de Forsamlede med Hensyn til den Orden, som skulde overholdes ved de nær forestaaende Ceremonier ved Templet, naar Dækstenen skulde lægges. Han sagde: „Teksten til Hosianna-Raabet, som i Dag skal ytres ved eller efter Dækstenens Lægning, blev indført af Præsident Joseph Smith ved Kirtland Tempel og brugtes der ved en højtidelig Forsamling, hvor Guds Kraft var lagt for Dagen, og Himmelens Syner vare aabnede for Brødrene. Dette er ikke en almindelig Ting, men — og vi ønske det udtrykkeligt forstaaet — et helligt Raab, og det bliver kun anvendt ved særlig højtidelige Lejligheder, som den, der nu forestaar. Ligeledes ønske vi udtrykkelig forstaaet, at Brødrene og Søstrene ikke alene skulde udtale Ordene, men at deres Hjærter paa samme Tid skulde være fyldte med Taksigelse til Himmelens Gud, som gjennem os har udført dette overordenlig store og velsignelsesrige Arbejde. I Dag for ni og tredive Aar siden blev den første Sten — Hjørnestenen — lagt til dette Tempel, og ved at overveje de store og forunderlige Velsignelser, som Gud har skjænket os, sit Folk, under disse mange Aar, som ere hensvundne siden den Tid, ønske vi, at de Hellige skulde føle, naar de udraabe dette „Hosianna", at det kommer fra deres Hjerter. Lad Eders Hjerter være fyldte med Taksigelse." Taleren udgav derpaa den følgende Teks: „Hosianna, Hosianna, Hosianna til Gud og Lammet. Amen, Amen, Amen," og sagde: „Naar vi gaa foran Templet og udbryde i dette Raab, ønske vi, at enhver Mand og enhver Kvinde skulde raabe disse Ord af deres Stemmes fulde Styrke, saa at Folket i enhver Del af denne By kan høre det, og at det maa naa til de evige Verdener."

Præsident Snow gik derpaa over til at øve Folket i Hosianna-Raabet, hvilket havde en særdeles storartet og gjennemtrængende Virkning.

**Præsident Wilford Woodruff**

holdt en kortfattet Tale, af hvilken vi gjengive følgende Uddrag: Hvis der er nogen Begivenhed paa Jordens Overflade, som kan tiltrække sig Himmelens Guds og de hellige Hærskarers Opmærksomhed, er det den, som forestaar os i Dag — Forsamlingen af dette Folk, Raabet „Hosianna", og Dækstenens Lægning til dette Tempel, som alene er opført til vor Guds Ære. Mine Brødre, Søstre og Venner! Vi ønske at fuldføre dette Tempel; vi ønske at indvie det til Gud, saa snart, som vi kunne, saa at den store Skare, som bor i denne Del af Landet, maa være i Stand til at indgaa deri og udføre hellige Ordinanser for de Levende og for de Afdøde. Jeg haaber, at vi Alle maatte lægge dette paa Hjerte og søge at tilvejebringe Midler, for saa vidt det staar i vor Magt, saa at denne Bygning hurtigt kunde blive fuldført. Som et Folk ere vi i Stand til at udføre dette. Jeg ved, at mange Opfordringer ere stillede til de Sidste-Dages Hellige for at fremme Herrens Gjerning paa Jorden, men dette Værk, som nu ligger foran os — Fuldførelsen af dette Tempel — er af megen stor Vigtighed, den vigtigste Gjerning, som foreligger os for Nærværende. Jeg erindrer meget godt den Dag og den Time, da Aabenbaringen angaaende vore Dødes Gjenløsning blev given ved Guds Profets Mund. Hvem kan fatte dette Princip, at vi have Magt til at indgaa i disse Herrens Templer og gjenløse vore afdøde Forfædre, fra

hvem vi nedstamme? De hørte ikke Evangeliet; de nød ikke de Velsignelser, som I og jeg nyde, ved Guds Naade. Vi ere deres Efterkommere. De ere paa hin Side Sløret, som skiller det Timelige fra det Aandelige og ere indesluttede i Forvaring, og de ville forblive der, indtil deres Sønner og Døtre indgaa i disse hellige Templer og hjælpe til at løse dem, ligesom Jesus gik til Aandernes Fængsel, til de Aander, som vare i Forvaring og prædikede for dem, medens hans Legeme hvilede i Graven. Nogle af disse Aander havde været der i lang Tid — Tusinder af Aar — førend den Tid, da Jesus blev korsfæstet, og han i Aanden besøgte dem i Fængslet.

Præsident Woodruff hentydede derefter til de Velsignelser, som de Sidste-Dages Hellige nyde med Hensyn til Udførelsen af deres Arbejder eller Ordinanser i Templerne, og sagde, at han frydede sig ved Kundskaben om, at Profeten Joseph Smith, Præsident Brigham Young, Heber C. Kimball og Andre, som i deres Levetid virkede for dette store Sidste-Dages Værk, ogsaa nu virkede i Forening med os for den samme herlige Sag, og at de glædede sig over, hvad de saa og hørte her i Dag. Raabet „Hosianna" vil naa til Guds Nærhed, og Himmelens Hærskarer ville fryde sig derved. For saa vidt, som vi ere trofaste i at udføre de Pligter, som Gud har paalagt os, og fremme hans Hensigter, ville vi, naar vi have udstaaet vor Prøve her, have det Privilegium paa Opstandelsens Morgen at møde Abraham, Isak og Jakob og de af vore Slægtninge i Familjeordenen, som allerede ere hengangne til den celestiale Verden, og omgaaes med dem fra Evighed til Evighed.

Koret sang:

»The Temple Anthem.«

Taksigelse af Præsident George Q. Cannon.

### Processionen.

Præstedømmet, arrangeret i Procession, marscherede fra Tabernaklet til den til Templet stødende Grund, Klokken omtrent 11.30, i følgende Orden:

1. Øverste Præsidentskab,
2. Tolv Apostles Quorum,
3. Præsiderende Patriark og Patriarker,
4. Første syv Præsidenter over de Halvfjerds,
5. Stavspræsidenter, deres Raadgivere og Medlemmer af de forskjellige Højraad,
6. Halvfjerds,
7. Højpræster,
8. Ældster,
9. Præsiderende Biskopper,
10. Biskopper og deres Raadgivere,
11. Præster,
12. Lærere,
13. Diakoner.

Processionen var arrangeret af Biskop John R. Winder og stillet i Orden under hans Bestyrelse.

Paa en Tribune, opført ved det sydvestlige Hjørne af Templet — paa Sydsiden af Bygningen — sad følgende kirkelige Autoriteter: Det øverste Præsidentskab — Wilford Woodruff, George Q. Cannon og Joseph F. Smith; af de Tolv Apostles Quorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John H. Smith, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon H. Lund og Abraham H. Cannon.

Kirkens Patriark — John Smith.

Af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan, B. H. Roberts, George Reynolds og Jonathan Golden Kimball; det præsiderende Bispedømme — William B. Preston, Robert F. Burton og John R. Winder. Stavspræsidenter og deres Raadgivere, samt andre Embedsmænd i Kirken, indtoge ogsaa deres Pladser paa denne Platform. Tribunen var omtrent 8 Fod høj og dekoreret med det amerikanske Flag.

Tilvenstre for Tribunen var opført en Forhøjning for Tabernaklets Sangkor. Ligeledes var en Platform, som ogsaa var dekoreret med det amerikanske Flag, opført for Sangkorets Dirigent, Ældste Evan Stephens, og Organist Joseph J. Daynes.

Helds Musikkorps havde sin Plads øst for Koret.

### Ceremonierne ved Dækstenens Lægning.

»Capstone March« (Dækstenmarsch), komponeret af Ældste C. J. Thomas, og med Tilladelse tilegnet det øverste Præsidentskab, blev udført af Helds Musikkorps.

Tabernakelkoret sang:

The Temple Anthem

(forfattet af Broder C. L. Walker; Musiken komponeret af Broder Evan Stephens).

Præsident George Q. Cannon fremviste til den overordenlig store Menneskemasse en blank Messingplade, hvorpaa følgende Inskription var indgraveret af David M. Kenzie:

„Helliget Herren:

Tempelgrunden blev indviet og aabnet til Grundvolden for dette Tempel, den 14de Februar 1853.

Hjørnestenene bleve lagte den 6te April 1853, begyndende ved det sydøstlige Hjørne.

Kirkens Hoved-Autoriteter:

Den 6te April 1853.

Øverste Præsidentskab — Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards.

Tolv Apostle — Orson Hyde, Parly P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards.

Kirkens Patriark — John Smith, Søn af Asael.

Syv første Præsidenter over de Halvfjerds — Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, A. J. Rockwood, Jedediah M. Grant, Benjamin L. Clapp.

Præsiderende Biskop — Edward Hunter.

Den 6te April 1892.

Øverste Præsidentskab — Wilford Woodruff, George Q. Cannon, Joseph F. Smith.

Tolv Apostle — Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Moses Tatcher, Francis M. Lyman, John H. Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon H. Lund, Abraham H. Cannon.

Kirkens Patriark — John Smith, Søn af Hyrum.

Syv første Præsidenter over de Halvfjerds — Jacob Gates, C. D. Fjeldsted, B. H. Roberts, Seymour B. Young, John Morgan, George Reynolds, Jonathan G. Kimball.

Præsiderende Biskop — William B. Preston; Robert T. Burton, John R. Winder, Raadgivere.

T. O. Angell, Jos. D. C. Young, Arkitekter.

Dækstenen blev lagt den 6te April 1892 af Præsident Wilford Woodruff."

Det blev tilkjendegivet, at denne Plade vilde blive nedlagt med Dækstenen, tilligemed følgende Artikler: Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Advarselsrost, Spencers Breve, Key to Theology, Salmebogen, Bibelen, Compendium, Pearl of Great Price, og nogle andre Bøger; ligesaa Fotografier af Joseph og Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, George Q. Cannon og Joseph F. Smith, samt et Fotografi af Salt Lake Tempel, som det nu staar.

Følgende Bøn opsendtes af

**Præsident Joseph F. Smith:**

O Gud, vor himmelske Fader! Vi ønske at nærme os Dig i denne Stund og bringe Dig vore Hjerters Taknemmelighed for denne behagelige og velsignede Lejlighed, vi nyde at samles her paa denne den toogtredsindstyvende Aarsdag for denne Kirkes Organisation her paa Jorden, i Tidernes Fyldes Husholdning. Vi takke Dig ved denne Anledning for dette store Privilegium, Du forunder os, at lægge Dækstenen paa denne Bygning, som Du har tiladt os at opføre til dit Navns Ære, saa langt som Arbejdet er fremskredet. Vi bede Dig, o Fader, i din Søns Jesu Kristi Navn, at Du vil skue ned paa os i Naade og Miskundhed ved denne Lejlighed og antage vor Helligelse, af os selv, af vort Arbejde, og af Alt, hvad vi have og eje paa Jorden, til Dig, vor Herre og Gud; thi vi ønske at være Dine, og vi ønske, at Du vil antage os og anerkjende os som dine Børn, at vi i vore Hjerter maa kunne føle en Overbevisning om, at vort Liv og vor Vandel ere Dig til Behag. Himmelske Fader, vi føle nu til at indvie Dækstenen til dette Tempel til Dig. Vi ere taknemmelige til Dig for, at vi denne Dag ere tilladte at lægge denne Sten og saaledes at fuldende Stenlægningen paa denne Bygning, som nu har været under Opførelse i 39 Aar. Vi takke Dig for dette Privilegium, og vi bede Dig at hellige denne vor Tjeneste til din Ære og vort Gavn. Maa Erindringen om denne højtidelige Dag leve i de Tilstedeværendes Minde, især hos de Unge og hos Børnene, som ere her i vor Midte. Maa Mindet om disse Ceremonier bevares hos dem til deres sidste Time. Vi takke Dig for, at Du har bevaret og beskyttet de faa af os, som havde det Privilegium at være tilstede, da Hjørnestenene bleve lagte til dette Tempel, gjennem de Aar, som ere henrundne siden den Tid, og at vi ere tilstede paa denne Stund og under saa gunstige Omstændigheder at samles her for at deltage i disse højtidelige Forhandlinger. Velsign denne store Forsamling; udgyd din Helligaand over dem, og maa de stedse have din Aand til at bo i deres Hjerter, og maa deres Kjærlighed for Sandheden paavirke dem til at gjøre din Vilje i Alt, hvad de foretage sig fra nu af og altid. Velsign Arbejderne, som have arbejdet paa dette Tempel; o Gud, velsign din bedagede Tjener, Præsident Woodruff, i at lægge Dækstenen ved Hjælp af Elektricitet, det store virkende Middel, som Du har skjænket Menneskene i denne Tidsalder.

Vi bede Dig nu, himmelske Fader, at antage vor Tjeneste, thi Alt, hvad vi gjøre, ønske vi at udføre i dit Navn, og til din Ære og Forherligelse, samt til vor egen Frelse. Vi opofre os til Dig og din Tjeneste; antag os,

bede vi Dig, og hellige os enhver af dine Tilskikkelser, og hjælp os til at se og erkjende din Haand i alle Ting, hvilket vi ydmygelig bede Dig om, i Jesu Kristi, vor Forløsers, Navn, Amen.

Koret sang:

»Grant us peace«.

Arkitekt Joseph Don Carlos Young raabte ned fra Templets Tinde:

„Dækstenen er nu færdig til at lægges."

**Præsident Woodruff**

fremstod paa Tribunen og sagde: „Giv Agt, al Israels Hus og alle Jordens Nationer! Vi ville nu lægge den øverste Sten paa vor Guds Tempel, hvis Grundvold var lagt og indviet ved Profeten, Seeren og Aabenbareren Brigham Young."

Derpaa trykkede Præsident Woodruff paa en lille Knap, hvorved det elektriske Strømdrag aabnedes til en Indretning, som holdt Dækstenen, og hvorved Grebet løsnedes, saa at den blev lagt paa sin Plads.

Den umaadelig store Menneskeskare, under Præsident Lorenzo Snows Ledelse, raabte i Kor:

„Hosianna, Hosianna, Hosianna til Gud og Lammet; Amen, Amen og Amen!"

Dette gjentoges tre Gange, og ved hvert Raab vajede Mængden med Lommetørklæder, undtagen naar Ordene: „Gud og Lammet" ytredes.

Dette Skue og Raabets Højtidelighed overgaar al Beskrivelse. Den store Skare var henrykt i en Sindsspænding, som fremkaldte den højeste Grad af Hengivenhed og Begejstring.

Koret og Forsamlingen sang:

»The spirit of God like a fire is burning!«

En original Ode, »The Temple Ode,« forfattet af Ældste H. W. Naisbitt, Musiken af Professor C. J. Thomas, blev dernæst afsungen.

**Apostel Francis M. Lyman**

sagde: For seks Maaneder siden — det var sidste Oktober — udtrykte Præsident Woodruff sig i en Raadsforsamling af Kirkens øverste Præsidentskab samt Stavsautoriteter og andre ledende Mænd, at han ønskede at leve, til han fik Indvielsen af dette Tempel at se. De Brødre, som da vare tilstede, følte i deres Hjerter, at der burde gjøres Anstrængelser for, at Arbejdet kunde blive fuldført. Næste April Maaned vil det blive 40 Aar siden, Hjørnestenene lagdes til dette Tempel, og jeg har et Forslag at fremlægge for det i Dag forsamlede Israel, hvilket indbefatter Indholdet af et Forslag af Broder Willard Young, nemlig:

„Troende, at Præsident Woodruffs Instruktioner angaaende en hastig Fuldførelse af Templet i Salt Lake City er Herrens Ord til os, foreslaar jeg, at denne Forsamling forpligter sig til, samlet eller enkeltvis, at tilvejebringe, saa hurtig, som det kræves, alle de Penge, som behøves for at fuldføre Templet, saa at Indvielsen kan finde Sted den 6te April 1893.

Broder Lyman sagde derpaa, at han selv vilde begynde en Subskriptionsliste med at tegne sig for et Tusind Dollars til at fremme Foretagendet.

Musikkorpset udførte et velvalgt Nummer, hvorpaa Tabernakelkoret til Slutning sang en Anthem, »Song of the Redeemed,« komponeret af Professor Evan Stephens.

Derefter opsendte Præsident George Q. Cannon følgende Taksigelse:

O Gud, vor evige Fader! Antag alle vore Forhandlinger paa denne Dag. Lad dine Velsignelser hvile over

dette Folk, og over Alt, hvad vi have udført, og lad Din Helligaand neddale paa enhver af os, og paa alle de oprigtige af Hjertet alle Vegne. Velsign hele dette Folk, fra Nord til Syd og fra Øst til Vest, og de oprigtige af Hjertet overalt paa Jorden, hvilket vi bede om i Jesu Navn, og at Du vil tilstede, at vi adskilles i Fred i hans Navn. Amen."

### Bemærkninger.

Der var omtrent 40,000 Mennesker tilstede paa Tempelpladsen, og desuden mange Tusinder i de tilstødende Gader, og i enhver Bygning i Nærheden, hvor en Udsigt over Templet kunde erholdes. Det hele var en saa storartet Festlighed og fremviste et saadant imponerende Skue, som aldrig har haft et Sidestykke i den amerikanske Historie. Det maa have gjort et Indtryk paa dem, som overværede Højtidelighederne — især dem, som toge Del i Ceremonierne — der aldrig vil blive udslettet fra deres Erindring.

Efter Ceremonierne indfattede og opstillede Arbejdere Statuen af Engelen Moroni i Dækstenen. Dette er en kjæmpemæssig Figur, 12 Fod og 5½ Tomme høj, og forestiller Engelen Moroni som et Sendebud, eller en Herold, som om han var i Færd med at udbasune sit Budskab ved Hjælp af en Trompet, som holdes op til Munden med den højre Haand, og fremstiller den Kjendsgjerning, at denne Engel bragte Evangeliets Optegnelser til Jorden i denne Sidste-Dages Husholdning. I Følge vor Tro, at herliggjorte Væsener, som blive Engle, ikke modtage Vinger som en Tilføjelse til deres fysiske Organisation, har Figuren ej heller nogen. Statuen er forarbejdet af 24-hamret Kobber, forfærdiget af d'Hrr. W. H. Müllens & Co. i Salem, Ohio, Amerika, efter en Model af Hr. C. E. Dallin, Salt Lake City. I Symmetri er Figuren udmærket, og dens Stilling fortræffelig. Den er forgyldt med ægte Guldblad, og paa Toppen af dens Krone er en elektrisk Buelampe af et Hundrede Normallys' Styrke. Den var omvunden med det amerikanske Flag, og blev afsløret Kl. 3.10 Efterm. og gav en storartet Effekt.

De øverste Ornamenter sættes nu paa Taarnenes Tinder, med Undtagelse af Bygningens midterste Øst-Taarn, hvor Statuen er opstillet. Den største af de 5 Tinder er paa det midterste Taarn paa Bygningens vestre Ende; det er 12 Fod højt; de, som ville pryde Taarnene paa de 4 Hjørner, ere 10 Fod høje. Alle ere smukke og ville give disse Bygningens fremragende Spidser et passende Udseende. De ere forarbejdede af 16-hamret Kobber af Samuel Backman, en dygtig Metalarbejder i Salt Lake City. Disse Ornamenter fæstes i Taarnenes Dækstene ved Hjælp af Jernstænger, som naa til en isoleret Føjning omtrent halvvejs op i Midten af Tinderne. Enhver af de sidstnævnte ere forgyldte med ægte Guldblad og ere forsynede med 8 elektriske Buelamper af 100 Normallys' Styrke hver. Da der er 5 af disse Ornamenter, ville de saaledes samlet give en Illumination af 4,000 Lys' Styrke. Naar alle disse oplyses tilligemed en 100 Lys stærk eletrisk Buelampe over Engle-Figurens Krone, vil det i Sandhed blive et smukt, brillant og herligt Skue.

---

# Den 15de Maj 1892.

## Den 62de Aarskonference.

De Sidste-Dages Helliges nys afholdte 62de Aarskonference i Salt Lake City, Utah, som hævedes den 11te April efter at have varet i 4 Dage, var mere talrigt besøgt end nogen tidligere lignende Sammenkomst i Kirkens Historie i denne Uddeling. Den store Begjerlighed hos de Sidste-Dages Hellige i det Hele taget efter at overvære Ceremonierne, som vare forbundne med Lægningen af Dækstenen paa Templet, var uden Tvivl for en stor Del Aarsagen til den forøgede Mængde Mennesker, som i Almindelighed halvaarlig flokkes til Salt Lake fra alle de omliggende Dele af Landet, for at dyrke og tilbede Gud, for at blive belærte af Herrens Tjenere og for at drøfte saadanne Spørgsmaal, som ere af Vigtighed for Kirken som et Hele, samt for at tage i Betragtning de bedste Forholdsregler og den bedste Fremgangsmaade til at fremme Zions Sag. Uden Hensyn til nogen særdeles eller ualmindelig Tiltrækning, er det dog en Kjendsgjerning, som stedse bevises, at enhver paafølgende Konference er talrigere besøgt end den foregaaende, og Raabet om „mere Plads" bliver mere og mere almindeligt. Den ellers ualmindelig store Bygning, Tabernaklet, er ikke længere stor nok til at rumme de Helliges General-Forsamlinger. Beviserne for, at de Sidste-Dages Hellige vokse og tiltage ere uomstødelige.

Trods Vejrets Strænghed under Konferencens første Dage vare Moderne alligevel talrigt besøgte, og ingen Formindskelse med Hensyn til Folkets Interesse i Forhandlingerne spoAredes. Paa Grund af, at Tabernaklet ikke kan rumme Alle, som besøge Møderne, har man i de senere Aar tillige set sig nodsaget til at afholde Forsamlinger Søndag Eftermiddag i det i Nærheden liggende Assembly Hall, men ved denne Konference var det for første Gang nodvendigt at foranstalte to Forsamlinger i denne Bygning — een Søndag den 3dje og een Tirsdag den 5te April.

Mange Aarsager bidroge til, at de Helliges Interesse ved denne Lejlighed var mere end almindelig. De Taler, som bleve holdte af Kirkens Autoriteter, udmærkede sig ved deres ejendommelige Klarhed og Liv. Herren har sagt, at han finder Behag i Ligefremhed. Det kan derfor med Vished antages, at han har været tilfreds med de Lærdomme, som hans Tjenere gav Folket ved denne Lejlighed. Hvorledes kunde det være anderledes, eftersom de netop talede ved Guds Aands Inspiration?

„Naar undtages, hvad der blev sagt angaaende Templer, deres Ojemed og Brug," siger Deseret News, „var maaske det Emne, som de forskjellige Talere dvælede mest ved, Nodvendigheden af større Enighed blandt Brødrene. Dette havde sin Grund i, at nogle af Brødrene, i deres brændende politiske Partiiver, vare tilbøjelige til at forglemme Broderskabets hellige Principer, som burde gjøre sig gjældende blandt de Hellige i al deres Opførsel mod og Samkvem med hverandre. Dette Emne, som behandledes af det øverste Præsidentskab og nogle

af Apostlene, var meget tidsmæssigt, og de Advarsler og Belærelser, som bleve givne i denne Retning, ville have en stor Virkning med Hensyn til at rette de Onder, til hvilke der hentydedes. Dersom de Hellige paa Grund af politiske eller andre Aarsager forglemte deres Pligter mod Herren og de Pagter, de have indgaaet med ham, vilde der være Fare for en Virkeliggjørelse af de profetiske Advarsler, som Herren har givet sit Folk, nemlig at de skulde tage sig iagt for visse Tilstande blandt sig for ikke at blive lig „Nephiterne fordum." Dette Folk, Nephiterne, nærede Kiv og Strid samt en bitter Partiaand i politiske Anliggender mod hverandre, og begyndte at trættes med hverandre. Det 6te Kapitel af 3dje Nephi i Mormons Bog omhandler disse Omstændigheder og er belærende Læsning for Enhver.

Iblandt de mange vigtige Læresætninger, som bleve fremholdte af Talerne, var Nødvendigheden af, at de Hellige skulde være beredvillige til at lade sig lede af Kirkens Autoriteters Raad i Alt, som henhører til Zions Velfærd. Det er noget ualmindeligt, at Kirkens Medlemmer behøve at paamindes om deres Pligter i denne Henseende, naar man tager i Betragtning de tydelige Aabenbaringer, som ere givne desangaaende, og hvilke Alle burde være bekjendte med. Enhver skulde virke i sit Kald og ikke indlade sig paa at indtage Andres Plads eller paa at styre dem, som ere beskikkede til at præsidere over ham. Modstand mod dette Princip maa bringe Splidagtighed som en uundgaaelig Følge. Der er dog hos det store Flertal af Brodrene tilstrækkelig Omdømme og Forstand angaaende Orden og Sammenhold til at forebygge en saadan beklagelig Tilstand. Vi tro ikke, stor vedvarende Uenighed vil foraarsages ved de Omstændigheder, som Kirkens Ledere hentydede til.

Dækstenens Lægning paa Templet var en Højtidelighed, som gjorde et stærkt Indtryk paa Enhver, som bivaanede samme. Vejret var mildt, og en mere belejlig Tid kunde næppe være valgt. Guds Aand var udgydt over den store Forsamling, som paa Tempelgrunden alene udgjorde fyrretyve Tusinde Mennesker, medens mange Tusinder fyldte de tilstodende Gader, og Vinduerne og Tagene af enhver Bygning i Nærheden vare fyldte af Tilskuere. Saa vidt os bekjendt hændte der ikke et eneste Uheld eller Noget blandt denne overordenlig store Trængsel af Mennesker, der i mindste Maade forstyrrede den Ro og Fred, som herskede under disse højtidelige og mindeværdige Handlinger. Dækstenens Lægning af vor højagtede og ærværdige Leder, Præsident Woodruff, ved Hjælp af Elektricitet, var en Nyhed.

Forslaget angaaende Templets Fuldførelse i Løbet af et Aars Tid, som var fremlagt af Apostel Francis M. Lyman, modtoges med hjerteligt Bifald af alle Tilstedeværende, og det vil blive modtaget paa lignende Maade af alle Andre Hellige, saa snart som det bliver bekjendt for dem. De nødvendige Midler, som udfordres til Udførelsten af dette store Foretagende, ville uden Tvivl blive tilvejebragte uden nogen særdeles Anstrængelser.

Udførelsen af Musiken under Konferencen var udmærket. Tabernaklets Sangkor, under Broder Evan Stephens' Ledelse, med Broder J. J. Daynes' Orgel-Akkompagnement, tilfredsstillede alle Forventninger. Forsamlingens Sammensang var i Sandhed oplivende. Kaptejn Helds Musikkorps og Sangforeningen »Union« gjorde udmærket god Tjeneste ved Tempel-Ceremonierne.

I det Hele taget kan det med Sandhed siges, at denne Konference var en mindeværdig Sammenkomst. Den foraarsagede, at alle oprigtige Medlemmer af Kirken, som overværede samme, følte Tilfredshed og Glæde ved Tanken om, at være Sidste-Dages Hellige."

---

## Bøn og Taksigelse.

---

Til de Sidste-Dages Hellige i Zion og i den ganske Verden:

Elskelige Brødre og Søstre! For lidt over to Aar siden vare vi ledte til at kalde paa de Sidste-Dages Hellige til at helligholde en Dag i højtidelig Faste og Bøn til Herren. Vor Stilling da var saadan, at det saa ud, som om ingen jordisk Magt kunde fri os fra det Onde, som omringede os, og som truede os med Undergang. Hvor vi vendte os hen, syntes det, som om enhver Udvej var spærret. Ingen menneskelig Hjælp kunde naa os. Under disse Omstændigheder vendte vi vore Øjne mod Himlen og aabnede vore Hjerter for Herren, som den eneste Magt, der kunde yde os Bistand. Gaa vi for vidt, naar vi bevidne, at ved denne Lejlighed nedlod Herren sig til at høre og besvare de Bønner, som dette Folk opsendte til ham?

Deres Ydmygelse for ham var ikke uden Frugter. Dersom man undersøger det Cirkulære, som vi udstedte den Gang, og hvad vi da opfordrede de Hellige til at bede om, og betragter Resultatet, vil det vises, hvor vidunderligt Herren har hørt sit Folks ydmyge Begjeringer.

Med dette for Øje, tilligemed den store Miskundhed, vor himmelske Fader har bevist os, ved at tillade os at lægge Dækstenen til Templet i Salt Lake City under den sidste General-Konference, ledsaget af Hosiannaraab til Gud og Lammet, ere vi blevne tilskyndede til at bestemme, som mest passende under Omstændighederne, at de Sidste-Dages Hellige forsamle sig i deres forskjellige Gudsdyrkelseshuse Søndagen den 1ste Maj 1892, og i Faste og Bøn opsende til den Allerhøjeste deres hjertelige og højtidelige Taksigelse for hans Godhed og Naade, som han har bevist mod dem, og for den Befrielse han har tilvejebragt for sit Folk.

Der er i Sandhed intet Folk i Bjergenes Dale, som har mere Aarsag til at prise og takke Gud end de Sidste-Dages Hellige. Da vi ikke tilfulde kunne nyde den Fryd, som den nærværende Anledning giver os, ved at opsende vor Taksigelse for Befrielsen, som er skjænket os, uden at vore Brødre og Søstre i andre Lande tillige skulde være delagtiggjorte i vor Glæde, er det passende at de ogsaa skulde vælge en saadan Dag, som maatte være passende og belejlig for dem, at de ligeledes kunne faste og bede, og opsende deres Pris til den store Skaber for de Velsignelser, han har udgydt over sit Folk.

I dette Øjemed have vi besluttet at vælge en Søndag, fordi det vilde være muligt for Alle at helligholde denne bedre end nogen anden Dag.

Enhver Mand og Kvinde, og ethvert Barn, som tilhører vor Kirke, skulde tage Del i denne glædelige Tjeneste, thi, endskjøndt vi have mange Hindringer at kjæmpe med, og vor Saligheds Fjende ikke har stillet Fred, ejheller nedlagt sine

Vaaben, har dog Herren tilintetgjort mange af hans talrige Anslag og ødelagt hans Snarer, samt beredt en Vej for os til at undfly hans Magt.

I vore Bønner skulde vi endnu anraabe den Almægtige, at han vil vedblive at velsigne og forløse sit Zion og berede Vejen for Sandhedens og Retfærdighedens Regjering i sin Fylde, naar han, hvis Rettighed det er at regjere, ubestridt skal have Herredømme over hele Jorden.

Følgende Forslag blev enstemmigt vedtaget af den store Mængde Mennesker, som var forsamlet ved Lægningen af Tempeldækstenen:

„Troende, at Præsident Woodruffs Instruktioner angaaende en hastig Fuldførelse af Templet i Salt Lake City er Herrens Ord til os, foreslaar jeg, at denne Forsamling forpligter sig til, samlet eller enkeltvis, at tilvejebringe, saa hurtig, som det kræves, alle de Penge, som behøves for at fuldføre Templet, saa at Indvielsen kan finde Sted den 6te April 1893."

Forskjellige Planer ere blevne fremlagte for Indsamlingen af de nødvendige Midler til at fuldføre Templet i Følge ovenstaaende Forslag; men vi have besluttet, at ingen bedre Lejlighed vilde tilbydes for dette Øjemed end den Tid, da de Hellige ere forsamlede for at holde denne Bøn- og Taksigelsesandagt. De forskjellige Biskopper og andre præsiderende Embedsmænd kunne da modtage Subskriptioner dertil fra Alle, som ere tilstede ved Forsamlingerne; og dersom ikke Alle da ere beredte til at betale det, som de ønske at tegne sig for, kunne de faa det ordnet saaledes, at det kan ske ved Afbetaling.

Det er meget ønskeligt, at dette Arbejde skulde fuldbyrdes, saa at den hellige Bygning kan blive indviet til Herren ved General-Konferencen den 6te April 1893.

I fuld Forventning om, at de Midler, som det blev bestemt at tilvejebringe, da Forslaget blev vedtaget, vilde være ved Haanden, og i Tide, for at betale alle Omkostninger, ere Forberedelser allerede gjorte for at faa Arbejdet udført. Vi føle os forvissede om, at ingen Skuffelse vil finde Sted angaaende dette, dersom Biskopperne og andre præsiderende Autoriteter udføre deres Pligter.

Der er intet Arbejde, som de Sidste-Dages Hellige føle en større Interesse for, end dette, at bygge og fuldføre Templer.

Templet i Salt Lake City har længe været under Opførelse. Den 6te April næste Aar vil det blive 40 Aar siden, Grundstenene bleve lagte. Det synes derfor at være passende, at ved Slutningen af denne Periode skulde dets Indvielse finde Sted. Vi haabe, at ingen Anstrængelser spares for at udføre dette Arbejde, og at Alle ville bidrage gavmildt hertil efter Opfordringen som stilles til dem.

Bedende Herren at udgyde Bønnens og Taksigelsens Aand over de Sidste-Dages Hellige ved denne Anledning, forblive vi Eders Brødre

Wilford Woodruff,
George Q. Cannon,
Joseph F. Smith.

Øverste Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

---

## Til de Sidste-Dages Hellige i den skandinaviske Mission.

Elskelige Brødre og Søstre!

Kirkens øverste Præsidentskab har anset det for Visdom, at de Sidste-Dages Hellige i den ganske Verden skulde helligholde en speciel Fastedag i højtidelig Bøn og Paakaldelse til Herren; blandt de Hellige, som ere samlede i Zion, var den første Søndag i Maj holdt som en saadan Fastedag. Med Hensyn til de Hellige i Adspredelsen har det øverste Præsidentskab ligeledes tilraadet, at en Dag bliver valgt for dem i denne Hensigt, at de ogsaa paa lignende Maade kunne faste og bede, samt opsende deres Tak og Pris til den Allerhøjeste.

I Overensstemmelse med denne Henstilling har Apostel Brigham Young, Præsident for den europæiske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, anset det raadeligt, som en mest passende og belejlig Tid for de Sidste-Dages Hellige i den europæiske Mission, a bestemme Søndagen den 29de Maj 1892 til en saadan Faste- og Bededag.

De præsiderende Autoriteter og de Hellige overalt i den skandinaviske Mission ere saaledes anmodede om at tage Del i denne glædelige Dag, og at de i denne deres Gudstjeneste skulde, saavidt som deres Omstændigheder tillade det, holde sig til følgende Vejledning af Præsident Young:

„Det er ønskeligt, at ethvert Medlem af Kirken tager Del i denne Gudstjeneste med Bøn og Taksigelse; præsiderende Embedsmænd i Missionen ere anmodede om at gjøre Forberedelser med Hensyn til Steder, hvor Forsamling kan afholdes, og til at imødekomme de Hellige, saa vidt som det er muligt.

„De Hellige skulle forsamles, fastende, i deres respektive Forsamlingshuse Søndag den 29de Maj, Kl. 10 Form., og vedblive med at holde Taksigelse og Bøn, og med saadan Gudsdyrkelse, som de maatte ledes til af den Helligaand, i tre eller fire Timer eller et kortere Tidsrum, efter som Viisdom og Omstændigheder maatte byde.

„Subskriptioner for Fuldførelsen af Templet kunne modtages i Følge Instruktionerne i Brevet fra det øverste Præsidentskab; dette Privilegium strækker sig til enhver Mand og Kvinde, og ethvert Barn i Kirken, og Enhver kan tegne sig for et saadant Beløb, som de føle sig i Stand til at yde, være sig stort eller lidet; en fuldstændig Liste over disse Beløb tilligemed Givernes Navne og Adresser skulle forsendes gjennem de Præsiderende til Missionens Hoved-Kontor til videre Forsendelse til det øverste Præsidentskab.

„Efter Gudstjenestens Slutning kunne de Hellige gaa til deres Hjem med Glæde og Fryd i Herren og nyde deres Maaltid. Alle de Hellige bør være forenede som Et i Hjerte og Sind, med en fast Beslutning om, at gjøre sit til, at denne Dag maatte blive rig paa Velsignelser, til Fordel for Alle, og til Guds Pris og Ære."

Vi haabe, at alle de Helliges Omstændigheder ere saadanne, at de maatte være i Stand til ved denne Anledning at faste, bede og opsende deres Taksigelse til Herren i Fællesskab, saa at denne Dag maatte længe erindres med Glæde.

Eders Broder,

**Edw. H. Anderson,**

Præsident over den skandinaviske Mission.

### Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre ere ankomne fra Utah, via Liverpool, den 29de April: Peter M. Jensen fra Huntsville; Peter Mortensen fra Salt Lake City og Gustaf W. Carlson fra Salem; den 30te April: Adolph Z. Fjellstrøm fra Logan; George W. Johnson fra West Bountiful og George W. Lindquist fra Logan; den 11te April: Michael O. Nash fra Salem.

Det er os en Glæde, atter at møde nogle af vore Trosbrødre fra Zion, som have forladt Alt, hvad er kjært i Livet for i Lydighed mod Herrens Tjeneres Opfordring, at gaa ud blandt sine Medmennesker, og virke for Evangeliets Sag i disse Lande, og vi bede Herren at velsigne dem i deres Anstrængelser for, at bringe deres Medskabninger til Kundskab om den Vej, som fører til et evigt Liv.

### Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste Lars L. Nilson fra at arbejde i Stockholm Konference,

Ældste A. S. Hyrup fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Andrew Hanson fra at virke i Skåne Konference.

Ældste Niels P. Larsen fra at virke i Aalborg Konference.

De to førstnævnte Brødres Virksomhed som Missionærer strækker sig over et Tidsrum af to Aar, og de to sidstnævnte have virket omtrent et Aar, især blandt deres Venner og Slægtninge. Alle have udført et godt og tilfredsstillende Arbejde. Vi nedbede Himmelens Velsignelse over dem paa deres Tilbagerejse til deres Hjem i Bjergenes Dale.

### Beskikkelse.

Ældste Peter M. Jensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference;
Ældsterne Gustaf W. Carlson, Adolph Z. Fjellstrøm og George W. Lindquist beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference;
Ældste George W. Johnson beskikkes til at arbejde i Skåne Konference;
Ældste Michael O. Nash beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference. Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

**Edward H. Anderson,**
Præsident over den skandinaviske Mission.

## Konferencen i Aarhus.

**Konferencen i Aarhus afholdtes Lørdag og Søndag den 9de og 10de April.**

Tilstede vare følgende Missionærer fra Zion:

Missionspræsident Edw. H. Anderson, Konferencepræsidenterne H. F. Liljenquist og Joseph Christiansen, samt Ældsterne J. C. Berthelsen, A. S. Hy-

rup, P. Sorensen, Niels J. Andersen, Christian Meyer, Jacob Jørgensen, Hans C. Hansen, Lars C. Moller, Peter B. Green, S. C. Sørensen, Andreas Jepsen, Gustav W. Søderberg, Rasmus Rasmusen, German Rasmussen Martin Nielsen og Martin Andersen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Der aabnedes med en Velkomstsang, forfattet af Laura Berberich.

Bøn af Ældste J. C. Berthelsen. Salmen: „O min Fader, Du, som troner" blev afsungen.

Konferencepræsident Joseph Christiansen fremstod og bød Alle velkomne; sagde, at vi skulde være meget taknemmelige for den Lejlighed, vi havde, at være forsamlede her og modtage aandelig Føde; sluttede med at nedbede Herrens Velsignelse over Konferencen.

Derefter afgav Ældste P. Sørensen Rapport fra Odense Gren; omtalte sin Virksomhed i Assens, hvor Forsamlingerne havde været godt besøgte. De fleste af de Hellige i denne Gren vare pligtopfyldende og trofaste i at tjene Herren; følte Glæde ved at være en af Evangeliets Budbærere.

Ældste Peter B. Green afgav Rapport fra Grenaa; sagde, at de Hellige der i Almindelighed vare gode, dog var der ogsaa Nogle af dem, som ikke opfyldte deres Pligter saa godt, som det kunde være ønskeligt; han følte sig glad ved at arbejde i Evangeliets Tjeneste.

Ældste Jacob Jorgensen fra Randers Gren afgav Rapport over Grenen. Udsigterne for Evangeliets Fremgang i Randers vare for Nærværende ikke gode, og derfor var det paa Konferencepræsident Joseph Christiansens Raad, besluttet tillige at aabne en Arbejdsmark i Skive, hvor Forsamlinger havde været afholdte og godt besogte. Mange undersøgte Evangeliet og Udsigterne vare gode.

Ældste Christian Meyer afgav Beretning fra Fredericia Gren; sagde, at Grenen var bleven udvidet til ogsaa at omfatte det nordlige Slesvig. Forsamlingerne havde været ganske godt besøgte. I Esbjerg afholdtes Forsamlinger, og en Sondagsskole var ogsaa bleven oprettet der. I Slesvig havde de truffet Mange, som slet ikke vidste, hvad de Sidste-Dages Hellige var for et Folk. Han følte vel ved at arbejde for Evangeliets Fremme og det samme troede han var Tilfældet med sine Medarbejdere.

Konferencepræsident Joseph Christiansen berettede fra Aarhus Gren, at siden Nytaar havde vore Forsamlinger i Særdeleshed været godt besogte. Nogle havde annammet Evangeliet; omtalte Missionærernes Arbejde i Silkeborg, hvor Udsigterne vare lovende.

Dernæst afgav han Rapport over Aarhus Konference; Udsigterne i Konferencen vare for Nærværende udmærket gode; han troede, at inden næste Konference vilde Frugterne af Missionærernes Opofrelser vise sig i flere Retninger.

German Rasmussen fremstod og udtalte sin Glæde over at leve i denne Tid og Husholdning; opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til at søge Herren om Kraft til at modstaa de mange Prøver, som maatte komme paa deres Vej. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og bad at de, som ikke kjendte Sandheden endnu maatte komme til at kjende samme og slutte en Pagt med Herren og at de, som havde annammet Evangeliet stedse maatte blive trofaste. Sangkoret afsang Salmen:

„Kongernes Konge, ene Du kan."

Ældste Hans C. Hansen talte derpaa til Forsamlingen; han hentydede til, hvor Faa der vare i Forhold til Mængden som vilde lytte til Herrens Tjenere og modtage Sandheden; omtalte den Foragt, som Herrens Tjenere mødte nu lige saa vel som i Kristi Dage, han fremhævede at Tro alene var ikke tilstrækkelig til Frelse, men at Gjerninger maatte følge Troen.

Ældste Lars C. Møller følte en Glæde ved at være tilstede ved Konferencen. Han omtalte den Frelsningsplan, som var lagt for Menneskene, at de atter kunde komme tilbage igjen til Gud; talte angaaende den Helligaands Virkning paa de Troende i alle Tidsaldre, og bad, at den samme Aand maatte virke paa dem, som endnu ikke havde sluttet Pagt med Sandheden og adlyde den.

Koret sang Salmen:

„Zion, naar paa Dig jeg tænker."

Taksigelse af Ældste Niels J. Andersen.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen:

„Fader vor paa Himlens Trone."

Bøn af Ældste Christian Meyer.

Koret sang Salmen:

„Gud beskjærme Zions Rige."

Konferencepræsident Joseph Christiansen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse af de Hellige i denne Konference i deres Tro og Bønner, hvilket assisteredes og vedtoges enstemmigt; forøvrigt blev det foreslaaet og enstemmigt vedtaget, at vi opholde i vor Tro og Bønner: Joseph Christiansen som Præsident for Aarhus Konference, og Andrew S. Hyrup, Søren C. Sørensen og Martin Nielsen som hans Medhjælpere; Christian Meyer som Forstander for Fredericia Gren med Lars C. Møller og Andreas Jepsen som Medhjælpere; Jacob Jørgensen som Forstander for Randers Gren med N. J. Andersen, Gustav W. Søderberg og German Rasmussen, som Medhjælpere; Peter B. Green som Forstander for Grenaa Gren med Martin Andersen som Medhjælper; Peder Sørensen som Forstander for Odense Gren med Hans C. Hansen og Rasmus Rasmussen som Medhjælpere; Martin Nielsen som Dirigent for Sangkoret; Peter S. Christiansen som Konferencens Skriver.

Derefter talte Ældste J. C. Berthelsen. Han bar sit Vidnesbyrd angaaende Evangeliet og omtalte den Orden, som fandtes i Guds Rige; paaviste ligeledes den Orden, som eksisterer i Alt, hvad Herren har skabt, og hvorledes Alt styres og ledes ved bestemte Love. Han hentydede til, hvorledes Kristus havde organiseret sit Rige, at han kaldte sine Apostle til at gaa ud i Verden uden Betaling og forkynde Ordet og udføre de forskjellige Ordinanser, hvorved Menneskene blive delagtiggjorte i Saliggjørelsen. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Evangeliet var gjengivet til Jorden i disse Dage; at Nøglerne til Guds Rige atter var givne til Mænd i Kjødet; at Profeten Joseph Smith havde erholdt den samme Magt, som Apostlene i fordums Dage holdt; at Herrens Tjenere vare udsendte for at forkynde Jesu Kristi Evangelium for Menneskene; formanede de Hellige til at tjene Herren, og udtalte sin Glæde over at have arbejdet, her i Herrens Tjeneste i et Tidsrum af to Aar. Han skulde snart vende tilbage til sin Familje og sine Venner i Zion, dog ikke for at hvile, men for fremdeles at hjælpe til at opbygge Guds Rige.

(Fortsættes.)

## Dødsfald.

**Theodor Michael Samuelsen** i Provo, Utah, endte ved egen Haand sit Liv Mandagen den 21de Marts 1892 i en Alder af 45 Aar.

Ældste C. C. A. Christensen i „Bikuben" skriver, angaaende denne sørgelige Hændelse, følgende:

„Fra aldeles paalidelig Kilde erfarer jeg, at han, medens han opholdt sig i Chicago om Sommeren 1868, fik et voldsomt Solstiktilfælde og faldt bevidstløs om paa Gaden. Hvor meget dette til visse Tider, naar hans Hjerne har været overanstrængt, har gjort ham sindssyg og utilregnelig, vil Ingen uden Gud, den retfærdige Dommer, kunne bedømme, og vi, hans Venner, bør derfor kaste Kjærlighedens Kaabe om den faldne Kjæmpes Lig, og jeg tvivler ikke om, at de jo vil gjøre det. At han kan have haft sine Fejl, som vi Andre, burde ikke komme i Betragtning nu, paa en Tid, da hans dybtsørgende Familje behøver det sande Venskabs Blomster til at dække den kolde, ufølsomme Grav, der gjemmer hans Støv. Ethvert Minde om hans velanvendte Evner bør bevares i taknemmelig Erindring om ham, trods den sørgelige Ende, hans virksomme Liv tog. Det maa være Familjen og hans Venner en Trøst i disse Sorgens Dage at vide, at Gud ikke altid bedømmer Menneskenes Handlinger, som vi Kortsynede, ofte Selvretfærdige, gjøre, og at Enhver skal faa Løn for sine Gjerninger, samt at Motivet eller Hensigten vil blive taget med i Betragtning."

**Wilhelmina Steck Christoffersen**, født i Bredston, Vejle Amt, Danmark, den 1ste Januar 1826, døde i Manti, Sanpete County, Utah, den 17de Marts 1892.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1853 og emigrerede til Utah i 1857. Hun døde i fuld Tro paa Evangeliet og i Haab om at være delagtig i de Retfærdiges Opstandelse.

**Ali Anderson**, født i Nebbelöf, Skåne, Sverige, den 31te Decb. 1824, døde i Hyrum, Cache County, Utah den 16de Marts 1892.

Hun døde, som hun levede, som en trofast Sidste-Dages Hellig.

**Annie Christina Petersen**, født i Danmark, den 28de Maj 1833, døde i Rigby, Bingham County, Idaho, den 16de Marts 1892.

Hun emigrerede til Utah i 1881 og var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i fuldt Haab om en herlig Opstandelse.

---

### Indhold.



---

**Kjøbenhavn.**
Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).